

Chương 3

Quán bar Ánh Đêm là nơi tụ tập cũng như là nơi để giao lưu của giới nhà giàu, ngôi sao nổi tiếng, khi bước vào mới biết được người có tiền đã tiêu hoang ra sao. Rượu luôn được nhập từ nước ngoài về hàng ngày, mỗi ngày đều có ca sĩ, nhóm nhạc nổi tiếng đến hát.

Ánh Đêm như tên của chính nó, mờ ảo, đẹp một cách tinh xảo, tinh tế từ cách bài trí nội thất đến cả nhân viên phục vụ. Nhân viên ở đây nam là áo sơ mi trắng, quần tây, còn nữ là sườn xám đỏ, làm nên vẻ đẹp Ánh Đêm đậm chất Á Đông. Quán bar xây dựng như một tòa kiến trúc hiện đại Trung Quốc, đầy đủ như một sân chơi xa hoa để bạn tiêu tiền. Dù là quán bar nhưng muốn vào Ánh Đêm phải chấp nhận ba điều quy định.

1. Phải có Black Card riêng của Ánh Đêm mới bước vào quán bar này.
2. Không bắt ép nhân viên uống rượu/bia khi nhân viên không muốn.
3. Không được gây rối, đánh nhau trong quán, dù bất cứ điều gì.

Khuynh Đề làm ở đây đã được hai ngày, vóc dáng cô cũng không quá tệ, khuôn mặt thanh tú ưa nhìn, lại có học thức vì quán bar cũng có người nước ngoài vào, nên cô vào xin việc làm cũng không quá khó khăn. Tiền lương ở đây tương đối cao nên cô cố gắng vào làm việc, dù sao cũng chỉ có làm ở đây một tháng, chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra, khi bắt đầu vào kỳ học mới cô cũng sẽ tìm công việc khác phù hợp với mình hơn. Còn Ngải Lệ đã xin được việc làm tốt ở công ty bạn bè của gia đình. Ngải Lệ có ngỏ ý muốn giúp cô vào công ty đó nhưng cô từ chối, vì Ngải Lệ đã giúp cô nhiều, lần này cô muốn tự lập một mình.

Hôm nay cô và Mạn Yên trực bàn cho một đám doanh nhân đầu hói, bụng bự. Mỗi tên đều ôm một cô gái đi chung, sờ mó, ôm hôn, các cô lả lơi mỉm cười, vẫn không nói gì, có cô còn bạo gan đáp trả nụ hôn ghê tởm đó.

Mạn Yên nhìn thấy còn muốn nôn “Thật sự kinh tởm quá a. Tớ đi lấy đá thêm đây, cậu coi bàn nhé.”

“Được.” Khuynh Đề mỉm cười, Mạn Yên là bạn cô quen được hai ngày khi vào đây làm, hai người nói chuyện rất hợp nên thân nhau rất nhanh, điều chung cảnh ngộ ba mẹ mất sớm, nên cô và Mạn Yên quyết định làm chị em tốt với nhau.

Bỗng một tên kéo cô vào long hấn, là tên mời các doanh nhân này vào bar. Bên hấn không có cô gái nào, nhìn các tên khác có gái ôm ấp làm hấn thêm thường, khó chịu. Mà từ lúc vào phòng, hấn đã để ý đến cô. Hấn ôm cô, thì thào bên tai “Em thật đẹp, tối nay đi với anh nhé.”

Cô đẩy hẳn ra, nhưng thể lực cô quá yếu đối với đàn ông “ Xin ông tự trọng dùm.”

“ Hừ, làm giá. Không phải vào đây làm vì kiếm tiền sao, đây không thiếu tiền, theo anh đi, anh không bạc đãi em đâu.” Hấn cười khinh miệt, càng ôm cô thật chặt vào lòng.

Cửa phòng đẩy vào, nam phục vụ đưa tới trước mặt hẳn là ly rượu màu xanh ngọc. Cô đưa ánh mắt kêu cứu với nam phục vụ, nhưng hẳn làm như không thấy, xoay người rời đi. Cô tuyệt vọng, càng vùng vẫy hơn nữa. Tên đầu hói bỗng bóp miệng cô, cầm ly rượu gót vào.

Cô không thể làm gì hẳn, hẳn dù sao cũng là đàn ông nên thể lực mạnh hơn cô rất nhiều. Tay chân cô quơ loạn, chỉ phát ra được tiếng “ umm..um..”, nước mắt cô chảy xuống. Thật sự nhục nhã, cô đã làm nơi sang trọng thế này thật sẽ không xảy ra chuyện này, như cô không thể nào biết trước được chuyện gì.

Màn Yến quay lại vào phòng, thấy cảnh tượng một tên đàn ông ôm Khuynh Đề ép cô uống rượu nhưng hình như cô không có chấp nhận, còn một đám đàn ông ngồi xung quanh hò hét cổ vũ. Cô hoảng hốt chạy đi tìm quản lý Lam Phượng, nước mắt cô bắt đầu rơi, sợ người bạn tốt có chuyện gì thì đây sẽ là lỗi của cô.

Cô chạy đến cửa quán bar thấy Lam Phượng đang cúi đầu chào hỏi ba chàng trai trẻ mà cô cũng biết đó là Tần Vũ Thành, Nghiêm Hạo, Lãnh Thế Thiên, mà trong đó Tần Vũ Thành là chủ nhân của Ánh Đêm này. Cô chạy lại cầm tay Lam Phượng hét hoảng “ Chị Lam Phượng, cứu Khuynh Đề, con bé bị một tên ép uống, em sợ nó không chịu nổi. Chị mau vào phòng Sơn Tuyết cứu Khuynh Đề, em van chị.”

Lam Phượng nhăn mày “ Hừ, người này quá xem thường quy định của Ánh Đêm rồi.” cô chạy đi đến phòng Sơn Tuyết, thì có bóng người xoẹt ngang cô, còn nhanh như gió.

Lam Phượng kinh ngạc “ Lãnh tổng? “. Mà Nghiêm Hạo và Tần Vũ Thành còn kinh ngạc gấp bội, sững sờ vài giây.

Lãnh Thế Thiên không để ý đến xung quanh chạy đến phòng Sơn Tuyết, lòng anh nóng như lửa đốt. Cô ngốc này thật làm anh tức giận mà, mở lời cho cô đến Lãnh Phong cô không chịu làm, lại chui đầu vào nơi rắc rối này.

Chưa đến một phút anh đã chạy tới phòng Sơn Tuyết, nơi này anh quá quen thuộc, dù sao cũng là quán bar của Tần Ngọc Thành, anh và Nghiêm Hạo cũng đến thường xuyên, xem như là khách VIP ở đây.

Anh hít một hơi mạnh, chân anh đạp vào cánh cửa thật mạnh “ rầm! “ cánh cửa phòng Sơn Tuyết đổ xuống. Anh nhìn một màn trước mặt, trán anh nổi cả gân xanh, tay anh nắm lại thành nắm đấm, nghiêng răng “ Mẹ kiếp.”

Khuynh Đề bị tên đầu hói đó đang cởi ra gần bộ sườn xám cô bạn trên người, thấy cả áo lót ở trong. Cô xụi lơ trong người hấn, hô hấp khó khăn, miệng thỏ thẻ “ cứu..em.., cứu..em.. Lãnh..Thế..Thiên..”

Tên đầu hói chuẩn bị cởi áo lót Khuynh Đề thì cánh cửa đổ sầm xuống, làm hấn giựt mình dừng động tác, chưa kịp mở lời thì đã bị một cú trời giáng vào mặt , xung quanh tiếng la hét của các cô gái, còn mấy tên đi chung kinh ngạc không nên lời. Lúc hấn tỉnh táo lại được đã thấy Lãnh Thế Thiên cởi áo khoác vào người cô, ôm cô gái hấn ta chuốc thuốc ra đến cửa. Hấn tức giận ôm má, quát to “ Thằng chó, mày là ai mà dám dành phụ nữ với ông. Mày biết tao là ai không thằng oặc con? “

Lãnh Thế Thiên dừng bước chân, cười khinh miệt “ Là ai? “

Vừa lúc đó Nghiêm Hạo, Tần Vũ Thành, Mãn Yên và quản lý Lam Phương vừa chạy đến đã thấy màn này thật kinh sợ. Lãnh Thế Thiên lạnh lùng như một tòa băng lạnh lẽo, đôi mắt sắc lạnh không một chút nhu tình, đang cười như không cười, làm người khác sồn cả da gà. Khuynh Đề được ôm trên tay thì thở khó khăn, đôi mắt đầy sương mờ, khuôn mặt ửng đỏ, tay chân không cử động nổi.

“ Tao là phó tổng công ty Long Hạch, Trần Ngàn. Nếu mày biết điều thì trả lại phụ nữ đó cho tao, và quỳ xin lỗi xem như tao có thể bỏ qua.” Hấn đắc ý nói.

“ Công ty Long Hạch, bên ngành điện tử à. Ha ha về nói lại với tổng giám đốc Lâm của ngài, Lãnh Thế Thiên đây rất làm vui vẻ khi công ty trong ba ngày tới sẽ phá sản.” Anh nhấn mạnh hai từ phá sản rồi xoay người đi. Bước tới quay sang nhìn Nghiêm Hạo và Tần Vũ Thành “ Tớ có việc về trước.”

Nghiêm Hạo nhìn nữ nhân trong lòng Lãnh Thế Thiên có chút kỳ lạ, nhìn sắc mặt cô gái này có gì đó không ổn. Anh nhìn đến ly rượu trên bàn thì hiểu rõ , mà anh không thể tin được, kiểu phụ nữ ốm yếu này mà cũng tóm được tên Lãnh Thế Thiên lạnh lùng này sao, anh bắt đầu thích thú với cô gái này rồi. Nhìn bóng Lãnh Thế Thiên dần mất hút, anh đứng một bên cầm điện thoại “ Là tôi đây. Anh sắp xếp phòng tổng thống cho Lãnh Thế Thiên, ngay bây giờ. “ Anh cúp máy, nụ cười trên môi càng rạng ngời. Đêm nay là một đêm dài với Lãnh tổng đây , ha ha .

Còn Tần Vũ Thành cực kỳ tức giận nhìn Lam Phương “ Dọn dẹp đồng rác rưởi này khỏi Ánh Đêm cho tôi. Còn cô khi xong việc lên văn phòng tôi nói cho rõ chuyện này, không phải tôi đưa ra quy định là để cho cô làm ngơ không quản lý, hiểu không, hừ.” anh khoác vai Nghiêm Hạo bước đến quầy rượu.

Lam Phương mặt trắng bệch , kêu bảo vệ rồi nhìn đến người đàn ông đầu hói trong phòng này, mặt hấn cắt không còn giọt máu, chắc đã biết đắ tội với ông trùm của tập đoàn mạnh nhất nước sẽ ra sao rồi. Mãn Yên thấy Khuynh Đề được cứu thì nhẹ nhõm trong lòng, nhưng cô không tin được Khuynh Đề lại quen với Lãnh tổng a , thật bất ngờ .

Anh ôm cô vào ghế phụ xe, nghe được tiếng nói nhỏ dần và cả hô hấp không đều của cô. Đôi mắt cô mờ ảo, môi anh đào hé mở mấp máy, nước mắt rơi xuống cặp má ửng hồng, anh thật giận cô gái này không nghe lời anh, anh càng giận mình hơn vì biết cô làm ở Ánh Đêm quá muộn.

Anh yêu thương nhìn cô, bàn tay to lớn đang lau đi nước mắt trên khóe mi cô.

Cô nắm lấy cánh tay đang lau nước mắt của anh, áo khoác choàng cho cô vì thế rớt xuống, lộ ra bộ ngực sữa và bra màu trắng trước mắt anh. Cặp ngực không lớn nhưng căng tròn và làn da trắng muốt như cuốn lấy hô hấp anh, đường rãnh giữa ngực làm anh khó khăn nuốt nước bọt.

“Thế Thiên.. em..em..nóng quá..” cô trượt lên nắm lấy bàn tay anh để lên ngực mình, chu mỏ “Thật.. rất nóng.”

Lãnh Thế Thiên kinh ngạc, lửa dục vọng trong người anh chỉ vì cái đụng chạm của cô mà phản ứng. Anh nghiến răng chịu đựng “Chết tiệt ! “

Anh rút tay lại, lấy áo khoác rớt xuống khoác lại lên người cô, bắt đầu khởi động xe, lái xe đưa cô đến bệnh viện.

Anh biết cô đã bị tên đầu hói kia cho uống ly rượu có thuốc kích dục, mà anh lại không muốn lần ân ái đầu tiên của anh và cô lại là lúc cô bị người khác bỏ thuốc.

Nhưng thân thể cô lại không chịu nghe lời, cởi áo khoác trên người xuống, xích người lại gần anh, nú tay anh “Thế Thiên, em..em.. thật nóng.. .”

Cô bật khóc, tại sao anh lại không giúp cô, người cô thật giống như có ngàn con kiến chiếm lấy, thật khó chịu. Anh tại sao lúc nào cũng bỏ rơi cô, cô yêu anh thật lòng mà.

Anh quay sang nhìn cô, khuôn mặt cô có tầng nước mắt, đôi môi thờ đày mùi rượu thật làm anh kích thích. Anh cố giữ lý trí, xoay đầu đi, nắm chặt tay lái.

Thấy anh chẳng thèm để ý đến mình, cho dù cô có phơi bày thân thể trước mặt anh, anh cũng sẽ chẳng để ý đến cô, cô đau lòng khóc to “Tại sao anh không giúp em? Anh chán ghét em vậy sao? Ô ô ô .”

Anh làm sao chán ghét cô được, lần đầu tiên nhìn thấy cô thì đã yêu cô mất rồi. Nhưng anh muốn tự mình theo đuổi cô, anh biết hiện tại cô không thích mình, anh sẽ cố gắng để cô yêu anh, anh muốn cô tự nguyện chấp nhận lên giường cùng anh, chứ không phải bị phản ứng của thuốc kích dục. Anh không

quay đầu lại nhìn cô, tiếp tục nhìn thẳng phía trước tập trung lái xe. Anh phải đưa cô đến bệnh viện, tiêm một mũi thuốc an thần, để cho cô không bị tác dụng của thuốc kích dục nữa.

Cô thật sự thấy anh không quan tâm mình, tim nhói lên đau đớn, cô khóc càng lớn “ Tại sao, tại sao anh lúc nào cũng xem em như tàng hình, sao anh lúc nào cũng chẳng thèm để ý đến em? Lãnh Thế Thiên, anh là đồ đàn, đồ đàn ông tàn nhẫn, ô ô ô.. Em thật sự yêu anh, rất là yêu anh, tại sao anh không để ý đến em? “ cô nói hết tất cả niềm sâu kín trong lòng mình, nhưng đầu óc cô thật quay cuồng, thân thể thật nóng bức, khó chịu. Ô ô ô ông trời muốn hành hạ cô mà.

Anh bất ngờ, tấp xe bên đường xoay người nhìn cô “ Em nói gì, nói lại anh nghe được không?”

“ Em yêu anh, em yêu anh năm năm rồi. Tại sao anh không để ý em , anh sao lại không giúp em? Anh là đồ độc ác, Lãnh Thế Thiên anh là đồ độc ác.” Cô lấy hai tay đâm vào ngực anh.

Cô yêu anh, mà tới tận năm năm, anh không nằm mơ chứ. Trời ạ, anh không phải đơn phương, cô cũng yêu anh, đối với anh như vậy là quá đủ. Anh rung động nhìn cô, đã có được đáp án anh muốn, anh ôm cô vào lòng. Anh thật sự đang rất hạnh phúc, cô nói yêu anh, cô thật sự yêu anh.

“ Buông em ra, anh là đồ độc ác. Lãnh Thế Thiên, buông em ra.” Cô muốn đẩy anh ra, nhưng thể lực cô yếu còn thêm đang say rượu nên cô mặc cho anh ôm.

Anh không cho cô nói thêm câu nào, cúi đầu hôn lên đôi môi cô. Miệng cô thật ngọt ngào, anh bắt đầu đưa lưỡi tiến vào trong miệng cô, nút hết nước ngọt ngào của cô , càng ngày càng sâu, càng bá đạo, thật lâu sau mới buông cô ra. Cô run rẩy, khó khăn thở, đôi mắt mơ màng nhìn người đàn ông trước mặt, nước mắt chưa khô đã rơi tiếp.

“ Ô ô ô, anh lại còn bắt nạt em.” Anh làm cô thật khó thở a.

Cô bây giờ như đứa con nít làm nũng, nhìn rất đáng yêu. Anh cười dịu dàng, ngắm nhìn cô. Là thật sự không phải mơ, tim anh bây giờ đang đập loạn nhịp.

Anh hôn lên mí mắt ướt đẫm của cô trấn an “ Ngoan, được rồi là anh không đúng, được chưa? Bảo bối, anh xin lỗi.”

Cô nghe anh nói vậy trong lòng như có một dòng nước ấm áp . Gật đầu, nhỏ mím cười nhìn anh.

Anh như thấy được cả ánh trời sáng, cô cười lên đẹp như ánh nắng ban mai. Đôi mi còn chưa khô nước mắt, dày cong vút. Đôi núm đồng tiền sâu thẳm làm anh ngợp thở, mái tóc xoăn đen rối loạn càng làm anh say tình.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, là tin nhắn của Nghiêm Hạo. Anh mở ra xem, cười khổ thầm mắng người anh em này nhiều chuyện, nhưng anh vẫn nhắn lại từ “ cảm ơn “ rồi tắt máy điện thoại.

Anh hôn nhẹ lên môi cô “ Bảo bối, hôm nay ở với anh.”

Cô ngại ngùng, gật đầu. Anh dịu dàng cười, đập ga, hướng về khách sạn Phương Hội.

Trong phòng của tổng thống, khách sạn Phương Hội. Hai thân thể đang ôm lấy nhau, tiếng rên kiều mị của cô gái, tiếng thở dốc của chàng trai, hòa quyện nên bức tranh phong tình tuyệt đẹp.

Anh tiến vào nơi sâu nhất của cô, bỗng cô hét lên .

“ A.. đau quá. Không cần, anh đi ra đi, đau quá.” Cô lắc đầu, ở dưới của cô thật đau, tay đẩy anh ra.

“ Ngoan, bảo bối. Sẽ hết đau nhanh thôi.” Anh nắm lấy hai tay cô, giọng khàn khàn tràn ngập lửa dục vọng.

“ Ô ô anh thật quá đáng, ở trong mơ cũng bắt nạt em, Lãnh Thế Thiên anh thật xấu.” cô nức nở , cả trong mơ anh cũng bắt nạt cô.

Anh lấy tay lau nước mắt cô, vẻ dịu dàng chưa từng có trước giờ đối với anh “ Bảo bối, nhìn anh. Đây là thật chứ không phải mơ, nhìn anh , bảo bối.”

Cô mở đôi mắt ảo mắt nhìn , thật sự trước mắt là anh. Cô sợ anh lại biến mất, chòang tay qua ôm cổ anh, run rẩy “ Thế Thiên, Thế Thiên.”

Anh ôm lấy cô, vuốt ve lưng trần trắng nõn, cô đã là của anh, anh muốn dịu dàng yêu cô, muốn cho cô có một đêm đầu khó quên. Anh hôn lên môi cô, cuốn lấy đôi môi anh đào ngọt ngào làm anh say mê này.

Cô vụng về đáp trả, ngây ngốc trước sự xâm lược của đôi môi anh. Cô bắt đầu quen dần với nơi to lớn của anh, như có đốm lửa đốt cháy thân thể , vụn vụn thân người “ Thiên, cho em.”

Anh như được lệnh , bắt đầu luật động. Bên trong cô thật ấm áp, co rút, muốn làm anh tan chảy, anh thở dốc, càng ngày càng sâu, càng mạnh.

Cô rên rỉ dưới thân anh, thật sự rất lạ, không đau nữa. Có cảm giác thật mãnh liệt, thật tê dại. Cô chậm rãi đưa eo thon luật động theo nhịp với anh, tiếng rên kiều mị càn làm anh đắm chìm, mạnh mẽ chạy nước rút. Anh cúi đầu xuống hôn môi cô, đưa lưỡi mình vào thăm dò miệng cô, cuốn lấy lưỡi cô hòa nhịp. Một bàn tay giữ chặt eo cô, còn bàn tay kia vờ vờ nơi đỉnh hoa trên bầu ngực sữa của cô. Bảo bối của anh thật xinh đẹp, thật ngọt ngào, mê người.

Anh sẽ không cho anh thấy khuôn mặt lúc này của cô, thân thể của cô, cả tiếng rên rỉ đầy tuyệt mỹ này cũng sẽ chỉ là của anh.

“A..a..”

Tay nhỏ bé của cô nắm chặt cánh tay cường tráng của anh, phía dưới u cốt cô tiết ra nhiều nước. Anh biết cô đã lên đỉnh, ôm cô thật chặt, anh thúc mạnh, đem tất cả mầm móng vào tận sâu trong người cô.

Anh xoay người nằm cạnh bên cô, mà cô lúc này đã ngất đi . Ôm cô vào lòng, miệng nở nụ cười, cô đã là của anh. Hôn lên trán cô, anh nhắm mắt lại, bước vào mộng đẹp.

Anh sang chiếu rọi qua cánh cửa kính trong phòng ngủ của phòng tổng thống. Cô dụi mắt, tỉnh dậy.

“ A..” đau quá, hông cô thật đau a . Cô nhìn lại thân mình không mảnh vải che thân, trên người có dấu vết xanh đỏ. Càng làm cô kinh sợ hơn, Lãnh Thế Thiên sao anh lại nằm kế cô, còn không bận quần áo?

Cô nhìn xung quanh, trời ạ, là phòng tổng thống của khách sạn Phương Hội mà, quần áo nam nữ vứt tứ tung dưới đất.

Cô cố gắng nhớ lại chuyện hôm qua, cô bị một tên khách trong Ánh Đêm bóp miệng cho uống một ly rượu màu xanh ngọc thật đắng, sau đó cô thấy choáng váng, mắt mờ dần đi. Cô cảm thấy như có ai đó cởi bộ váy sườn xám cô ra, phía trên cô thật lạnh, cô run rẩy quơ loạn. Lúc đó trong đầu cô chỉ nghĩ đến Lãnh Thế Thiên, không biết anh đang làm gì, tim cô đau đốn, miệng cô phụt chọt chỉ làm bầm tên anh.

Cô nghe được xung quanh ồn ào, có tiếng la hét, có tiếng mắng chửi, phía trên cô như có ai khoác áo lên, thật ấm. Bỗng cô được ai đó bồng lên, có mùi nước hoa thoang thoảng quen thuộc, cô dựa vào lòng ngực đó, thật ấm áp, cô yên tâm ngủ một giấc.

Trong giấc mơ cô thấy lên chiếc xe của Lãnh Thế Thiên, anh quay mặt đi không để ý đến cô. Dù trong mơ anh cũng vẫn không thích cô làm cô rất đau lòng, cô tủi thân khóc to, nói hết điều sâu kín trong lòng cô cho anh nghe, dù sao cũng chỉ là mơ, cô sẽ không lo sợ anh nữa. Rồi cô thấy anh lau nước mắt cho cô, nói rằng cô là bảo bối của anh, anh đặt lên môi cô một nụ hôn dịu dàng trước giờ cô từng ước.

Cô còn thấy mình và anh lên giường a. Vậy tất cả là thật chứ không phải mơ sao?

Xoay nhìn người kế bên đang còn thở điều đặn, anh thật sự rất đẹp , cô ngây ngốc nhìn anh. Thân hình anh màu lúa mạch, cơ thể rắn chắc, cô biết anh mỗi tuần sẽ đến phòng gym ba lần. Cô muốn đưa tay ra chạm vào anh nhưng lại thôi, anh và cô đó giờ là người hai thế giới khác nhau, dù cô và anh có lên giường với nhau đi chăng nữa cũng chẳng nói lên điều gì. Có khi, anh thức dậy sẽ tức giận đuổi cô đi rồi mắng mỏ cô thì sao, lúc đó chắc chắn cô sẽ chịu không nổi, bây giờ cô bỏ đi trước có khi sẽ tốt hơn.

Nói là làm, cô xoay người xuống giường, muốn nhặt lại bộ váy bận vào rồi biến mất trước mặt anh, sau này cô và anh sẽ không gặp lại nhau nữa, coi như hôm qua là tình một đêm lúc cô say rượu vậy. Dù cô nghĩ như thế, nhưng trong lòng vẫn mát mát, dù sao cô vẫn yêu anh.

Đang suy nghĩ, cô bị một bàn tay ôm trọn eo, kéo cô lên lại giường. Cô hết hoảng, thân thể anh đã đè lên trên người cô.

Anh khàn giọng, nhíu mày “ Em muốn đi đâu?” Lúc cô trở người, anh đã tỉnh, chỉ là muốn xem phản ứng cô sẽ làm gì.

“ Tôi..muốn thấy đồ, tôi muốn về nhà. Hôm qua.. tôi không về, chắc bà của tôi lo cho tôi lắm.” cô nói lấp bắp.

“ Chỉ có như vậy?” Anh cười như không cười.

Cô lảng tránh anh, xoay mặt qua chỗ khác.

Cả hai người im lặng một hồi lâu. Cô đành mở miệng “ Chuyện hôm qua tôi thật xin lỗi, đã làm phiền đến anh, tôi cũng không muốn.”

Cô hít một hơi dài, nói hết những suy nghĩ trong đầu.

“ Còn chuyện tôi và anh.. lên giường với nhau, hãy xem như chưa từng xảy ra. Nếu không phải anh, thì cũng là kẻ khác cùng tôi lên giường, tôi không muốn bắt anh nhận trách nhiệm hay bồi thường gì đâu, nên anh đừng lo lắng.” Cô cảm thấy tim mình như bị khóa từng khúc, đau đốn, đau hơn cả ở kiếp trước khi bị súng bắn vào ngực. Cô biết chính mình thật vô dụng, đến bây giờ vẫn còn yêu anh sâu đậm. Cô không muốn vì lần đầu tiên bắt đắc dĩ này trối chạt anh, cô làm không được.

Anh cảm giác đôi tai ù đi, giọng nói của cô cứ vang vọng bên tai. Cái gì mà không là anh cũng sẽ là kẻ khác, cái gì không muốn anh gánh lấy trách nhiệm hay bồi thường. Trán anh nổi cả gân xanh, anh cực kỳ đang tức giận, bàn tay nắm lấy cằm cô xoay lại nhìn thẳng vào anh.

“ Em nói cái gì, nói lại một lần nữa tôi nghe. “

“ Tôi.. tôi..” Khuynh Đề hoảng hốt, nhìn vào đôi mắt sắt lạnh của anh, run rẩy, nó thật lạnh lẽo.

“ Nếu em quên tôi sẽ nhắc lại cho em nhớ ai mới chính là người đàn ông của em. Không phải tôi cũng sẽ là người khác? Em quá xem thường tính độc chiếm của đàn ông rồi. Em là của tôi, của một mình Lãnh Thế Thiên này, đừng mong thằng đàn ông nào có được em.” Anh hoảng sợ, anh rất sợ cô sẽ chối bỏ anh.

Anh cúi xuống hôn đôi môi anh đào của cô, không một chút dịu dàng, một bàn tay anh kéo hai tay cô lên đầu, bàn tay kia mạnh bạo bóp bộ ngực sữa của cô, nhào nặn không thương tiếc.

Cô khó khăn đáp trả, anh quá mạnh bạo. Anh tại sao làm vậy với cô, nếu không thích cô tại sao không cho cô đi , biến khuất khỏi mắt anh. Tại sao anh luôn làm cô đau đốn thế này.

Cô cảm nhận được vật to lớn nóng ẩm đó đang từ từ vào u huyết cô.

“A..” Cô hét lên. Không có khúc dạo đầu, nên thật là đau.

Anh không để ý đến tiếng hét cô, bắt đầu luật động. Anh thúc thật sâu, thật mạnh như muốn nuốt chửng cô.

Anh điên rồi, anh muốn có cô, cả tâm hồn lẫn thể xác, cô phải là của anh. Anh càng luật động, mỗi cú đâm vào như mất hồn, anh không khắc chế được mình, hung hăng yêu cô.

Lúc cô tỉnh dậy lại lần nữa, là trời đã tối, người bên cạnh cô đã đi từ lúc nào, chỉ còn lại cô và chiếc giường lạnh lẽo. Cô chống đỡ thân mình ngồi dậy, thân thể cô như chiếc xe tải lớn cán qua, đau ê ẩm.

Anh đã làm cô rất nhiều lần, cô ngất đi mấy lần rồi lại tỉnh dậy, xong lại ngất đi. Cô rùng mình, không thể nghĩ mình đã có bao nhiêu lần dưới thân người anh rên rỉ, mất hồn. Cả lúc anh mạnh bạo, không thương tiếc gì cô, đem cô muốn nuốt chửng. Cô đau lòng, cố gắng lê thân thể đầy mệt mỏi, nhặt lại váy mặc vào, bước khỏi nơi khách sạn xa hoa này.

Bước xuống quày lễ tân, cô xin tiếp tân một cuộc gọi. Tiền bạc, điện thoại cô đều bỏ lại Ánh Đêm hết, cô không còn xu nào trong túi để gọi ở thùng điện thoại công cộng.

Cô gọi cho Ngải Lệ, cô biết không cảm máy, Ngải Lệ rất sẽ lo cho cô, cả hôm qua cô không vào bệnh viện thăm bà

.Đầu dây bên kia bắt máy, Ngải Lệ lên tiếng.

“ Alo, ai vậy? “

“ Ngải Lệ. Là tớ, Khuynh Đề.”

“ Khuynh Đề, cậu đang ở đâu hôm qua đến giờ, tớ điện thoại cậu không bắt máy. Bà không thấy cậu đến bệnh viện nên rất lo lắng cho cậu.” Ngải Lệ như ngồi trên lửa nóng, cô hôm qua đến giờ điện thoại cho Khuynh Đề không được, chạy đến cả Ánh Đêm để tìm kiếm cô, nhưng quản lý Lam Phượng lại không nói gì.

Hít một hơi, cô bình thần trả lời “Tớ đang ở khách sạn Phương Hội, cậu đến đón tớ được không? Tớ không đem theo tiền để bắt taxi.”

“ Được, cậu đợi tớ. “ Ngải Lệ cúp máy.

Cô cụp đầu cảm ơn lễ tân, bước khỏi khách sạn Phương Hội.

Cô bước đến một gốc cây, chờ Ngải Lệ. Bỗng trong một ngôi nhà phát radio, cô nghe rõ một cô gái xin phát bài hát : Người Con Gái Dễ Tồn Thương của ca sĩ Vương Phi.

Màng đêm yên tĩnh, giọng hát của cô ca sĩ ngọt ngào vang lên. Da diết, sâu lắng, làm người khác nghe phải rơi lệ. Cô dựa vào gốc cây, nhắm mắt nghe bài hát, nước mắt ấm nóng tuông rơi.

Xin anh, xin anh đừng chọt đến rồi chọt đi..

Xin hãy trân trọng trái tim em,

Nếu như anh hiểu, xin hãy yêu em một cách nồng cháy,

Em là một cô gái dễ tổn thương..

Đừng chờ đợi nữa, hãy hôn em một cách cuồng nhiệt..

Ánh đèn đêm mờ ảo chiếu vào thân hình gầy yếu, nhỏ nhắn của cô, càng thấy cô đơn.